

Pavyzdinė šiomet buvo vasara. Tokia, kurią galima laikyti etalonu, gal tik žemdirbiams nelabai džiugi, bet žvejams ji buvo dosni ir gerais orais, ir laimikiais. Panašu, kad žiema taip pat nebus prasta, t.y. atitiks visus tikros žiemos požymius. Bent jau pradžia yra panaši ir užtrauktas ledas ant visų telkinių džiugina mus, suteikdamas galimybę nužingsniuoti į tokias vietas, į kurias vasarą tik iš tolo pasižiūrėdavom ir atsidusdavom. Galim dabar skersai išilgai maišyt visus ežeriukus ir upeliukus, užtvankas ir marias. Bėda tik, kad laukto didžiulio kibimo taip ir nebuvo, o juk pirmas ir paskutinis ledas - visuomet dosniausi.

Taip ilgai ir labai lauktas vėgėlių sezonas jau prasidėjo ir ko blogo greit baigsis. Liks tik pavieniai atvejai, na dar mariose bus galima laimę bandyti. Praeitą savaitę gana sėkmingai gaudytos jos kibo iki pat atodrėkio. Deja, kaip ir visos kitos žuvys, vėgėlės nemėgsta staigių oro permainų, todėl liovėsi aktyviai maitintis vos pajutę atšilimą. Ketvirtadienį gaudę žvejai, negalėjo pasigirti niekuo, vos vienam, kitam pavyko suvilioti bent vieną ūsuotąją. Kiti po keletos valandų aktyvios žūklės pradėjo vaikščioti pas kaimynus "į svečius". Tokie vaikščiojimai vadinami žvalgyba, bet jie turi nevienintelį tikslą. Tokie apsilankymai suartina bendraminčius, užsimegęs nekaltas pokalbis pamažu perauga į pasidalinimą patirtimi ir įspūdžiais, o galiausiai dar ir prisiminimais "kaip gerai anksčiau kibdavo". Visi žinom, kad geriausiai kibo "vakar", na, jei negalėsi važiuot, tai ir rytoj dar gerai kibs.

Taigi, atlydys ir į jį panašios kitos oro permainos - blogas sąjungininkas. Šeštadienį vėgėlės jau kibo geriau ir žvejai pagaudavo jau po kelias.

Sekmadienį ir mes išsiruošėm savo laimę patikrint. Atvažiavom dar nesutemus, tad vietą išsirinkom nesunkiai, nereikėjo patamsiais graibyt kur kas. Neužilgo šalia ir dar viena kompanija atburzgė. Įsikūrė už kelių šimtų metrų ir gaudo. Dangus buvo giedras ir šaltukas spaudė kaip reikiant. Visa tai nebuvo gero kibimo požymiai ir mes netrukus tai pajutom savo kailiu. Pirmiausia ledas buvo "paūgėjęs", tad gręžti reikėjo jau kiek daugiau, tuoj pradėjo temti ir danguje skaisčia šviesa įsižiebė priešpilnis mėnulis. Kiek žinau, per pilnatį vėgėlės nekimba, bet giedrame danguje ryškiai šviečiantis mėnuo nežadėjo nieko gero. O šaltukas spaudė "ūkiškas":

Rankos stingo vos ištrauktos iš šiltų kailinių pirštinių, o lengvas vėjelis buvo toks "gaivus", kad kolegos nuėjo į mašiną ieškoti papildomos aprangos. Grįžę apgailėjo, kad nepasiėmė diržo, kuris nors ir nelabai šiltas, bet apsijuosus neleidžia vėjui šeimininkauti po skvernais. Apie 18-tą valandą dangum ėmė plaukti debesys ir po pusvalandžio skaistus mėnulis buvo pilnai uždengtas. Tai jau kur kas geresnis požymis, juolab, kad ir speigas kiek atlėjo. Jau nebereikėjo kas penkios minutės baksnoti kulnu eketės užtraukto ledo. Darbavomės ties eketėmis neprarasdami vilties, tačiau rezultatų vis nesulaukėm. Pasiskambinau kiek toliau gaudžiusiam kolegai Algirdui, kol kas ir jo sėkmė neaplinkė. Pasitikrinom ir pakeitėm masalus, pasirodė, kad jie buvo aplipę šiaudais, matyt užtaikėm į žoles, o ne į žvirgždą, tad persikraustėm arčiau kranto. Nepadėjo ir tai, šalia gaudžiusi kompanija susirinko savo "turtą" ir išvažiavo, tikriausiai namo. Dar po valandos išblėso ir mūsų entuziazmas, tad apsitarę nutarėm ilgiau nebevargt. Grįžtant namo sulaukiau Algirdo skambučio. Na, manau, šiaip jau neskambins, matyt turi kuom pasigirti, ir neapsirikau: jis sulaukė keturių kibimų, iš kurių dvi vėgėlės atgulė ant ledo. Kartu su juo gaudęs p. Audrius taip pat pagavo dvi vėgėles ir dar vieną kilograminį karšį blizgute suviliojo. Iš keturių žvejų kompanijos visi pagavo bent po vieną, o kai kas ir po kelias. Visi kibimai prasidėjo tik tuomet, kai debesys užtraukė dangų. Taisyklė, bylojanti, kad vėgėlėms geriausias oras - dargana ir visiška tamsa, pasitvirtino eilinį kartą.